

Een Weerzien.

bedekken wat er in hem omging. Wel viel hij soms terug, na zoo'n bui van opgewonden vroolijkheid, in een melancholieke stilheid, die hem droefgeestige woorden deed zeggen, uitlokkend den plagenden spot van Klara, maar 't was zoo heel anders dan wat Marie mooi in hem wist.

Die invloed van Klara op zijn doen gaf Marie veel leed, deed haar weenen veel tranen in stille eenzaamheid. 't Gebeurde, dat ze, opkijkend naar Henri, hem zag staren met strakken blik naar Klara. Zoo een avond, toen ze samen zaten en Klara voorlas met die eigenaardig-geluidende stem. Rond hen vredigde in 't bosch een wijde kalmte, nu en dan doorschald van kinderstemmen bij den vijver, waar witte eendjes, zacht-kwakend, oppikten de broodkruimen en plonzend weer terugdoken in 't rimpel-deinende water. Een zwaan, statig-kalm, als met minachting voor 't druk gebeweeg van de eenden, voer in 't midden van den vijver, een wondervreemd schip met blank-donzen zeilen, bewogen door 't windkoeltje alleen.

Klara was geheel verdiept in 't voorlezen, haar aandacht strak gespannen op den inhoud. Marie volgde met haar blikken een oude vrouw, die gebogen onder een grooten zak, zwoegend afdaalde 't heuvelpad, voorttrekkend aan haar hand een moe meesukkelend knaapje. Aan den voet van den heuvel sloeg de vrouw den boschweg in, en Marie verloor haar uit 't gezicht. Als een ver geruisch had ze 't geluid van Klara's stem gehoord; nu, bij 't plotseling verdwijnen van 't oude vrouwtje en 't jongetje, keerde ze terug tot de werkelijkheid, na lang dwalen in gedroom... Zij hoorde duidelijker 't lezen, begreep weer wat gelezen werd. Ze keek naar Klara, toen naar Henri, die haar niet zag, maar wiens oogen, vergroot en als met een floers over 't donkerbruin, wijd-open gevestigd waren op Klara's gelaat... Ze was ook zoo mooi, Klara, zooals ze daar zat, in 't wit, de oogen neergeslagen, zoodat hingen als fijne, zwarte franjedraden de lange wimpers, en daarboven de wenkbrouwen, als dunne penseelstreken, met lichte wijking omhoog langs de wat scheeve oogen, terwijl zacht golfde de fraai-geronde boezem bij 't bewegen van haar lippen...

Bij mevrouw Heerlen kwam logeeren een zontje van een vroeggestorven zoon, een jongetje van een jaar of tien. Marie was hem met Klara en Henri gaan halen van 't station, en toen ze hem gezien had, zooals hij, vlug gesprongen uit de coupé, naar hen toe huppelde, was ze even geschrokken om de groote gelijkenis van 't ventje met Henri. Ze leken twee broers, met 't zelfde profiel: de groote neus, 't ondergedeelte van 't gezicht wat te klein, de verwarde bos zwart haar, en daar Henri geen snor droeg, was de gelijkenis nog treffender. De wangen van 't jongetje waren voller en van een gezonder bruin, zooals ook zijn stevig, gebronsd nekje, waarop zwarte haartjes kroesden. Frans was eerst een weinig verwonderd daar te zien, behalve zijn oom, die twee jonge dames en in zijn antwoorden op de vragen, die ze hem deden, was schuchtere bevreemding en terughouding. Maar gauw was er kennis gemaakt en liep hij naast hen voort, aan den arm van Henri, vol vertrouwen zijn bruine oogen opslaande naar diens neerkijkend gelaat, luchtig slingerend zijn handkoffertje aan den anderen kant.

Allemaal verhalen over wat hij gezien had op reis: een heel ouwe man met grijs haar en langen, grijzen baard, die een klein kindje op zijn knieën had, was tot Utrecht met hem mee gereisd. Gedurig begon 't kindje te schreien, vreeselijk te schreien. Dan zei de ouwe man: Ssss, ssss, alsof-ie 't stil wou sussen en gaf 't de flesch, maar na een poosje begon 't kleintje weer. O, dat was zoo leuk! Alle menschen in den waggon lachten erom. Een vroeg er: Is die kleine van jou alleen, baas? Toen was-ie boos geworden en had gezegd: Dat is *mijn* zaak. Maar de anderen hadden weer hartelijk gelachen. In Utrecht waren er soldaten in den trein gekomen, die naar 't kamp gingen... Zoo babbelde hij door, nu geheel op zijn gemak, en vol verlangen alles te vertellen.

Hij had derde klas gereisd; ma had gezegd: Als je derde klas gaat, mag je 't verschil tusschen tweede en derde in je spaarpot doen... Je kunt begrijpen, wat-ie gekozen had!... Hij was heelemaal niet bang, alleen te reizen. Zijn druk vertellen brak hij nu en dan af om vragen te doen over wat hij zag